

7-4
2
34

H-7

5

21

DUBITATIONES

IN FORO

FREQUENTES.

NOTIS JURIDICO

DISPUTATAS.

DUBITATIONES
IN FORO
FREQUENTES,
MORE JURIDICO
DISPUTATAS.

al. Paul

CONIMBRICÆ

REGALI COLLEGIJ ANTIQVISSIMO SOCIJ

Com facultate Superioris

H-F

5

21

DUBITATIONES
IN FORO
FREQUENTES.
MORE JURIDICO
DISPUTATAE.

3

DUBITATIONES
IN FORO
FREQUENTES,
MORE JURIDICO
DISPUTATAS,

Et secundum jus nostrum
RESOLUTAS,
EX VERA, ET IN MULTIS FORTASSE NOVA
illius intelligentiâ :

OPUS CAUSIDICIS NON INUTILE,
IN QUATUOR VELUTI PARTES DIVISUM;

- In I. Scilicet De *Testamentis*,
- In II. De *Naturalium Successione*,
- In III. De *Jure Emphyteutico*
- In IV. Tandem De *Interdictis*:

SCRIPSIT, SEU DUBITAVIT
JOANNES RODRIGUEZ
CORDEYRO,

OLIM
CAUSARUM MITRÆ LAMACENCIS PATRONUS
VIGILANTISSIMUS,

Et in Cæteris foro Ecclesiastico spectantibus, Conjudex integerrimus.

col. Real

CONIMBRICÆ,

Ex Typographia in REGALI COLLEGIO ARTIUM Societatis

ANNO DOMINI M. DCC. XIII

Cum facultate Superiorum.

DUBITATIONES
IN FORO
FREQUENTES.

MORE JURIDICO
DISPUTATAE.

Et secundum ius nostrum

RESOLUTAE.
EX VERA, ET IN MULTIS PARTIBUS NOVA
illius intelligentia:

OPUS CAUSIDICIS NON INUTILE.
IN QUATUOR VELUTI PARTES DIVISUM.

- In I. Scilicet De Testamento
- In II. De Successione
- In III. De Fidei Commisso
- In IV. Tandem De Interdictis

SCRIPTA, SEU DUBITAVIT

JOANNES RODRIGUES
CORDEYR.

OLIM

CAUSARUM MITHA LAMACHNIS PATRONIS
VIGILANTISSIMUS.

Et in Causis et Libris per ipsum, Consultationibus

Handwritten signature

CONIMBRICAE.

Ex Typographia in REGALI COLLEGIO ARTIUM SOCIETATIS

ANNO DOMINI MDCCLXIII

Cum facultate Superiorum

REPUBLICA DE PORTO
BIBLIOTECA
25362

quel. in l. si unquam verbo suscepit liberos numer. 146. Cod. de revocand. donat.

47 Et post nativitatem dicuntur heredes: ex l. Si heres ff. famil. eriscund. & ex l. Uterum in princip. ff. de reb. dub. Tiraquel. ibidem dict. numer. 146.

Ad Contraria.

48 Nec obstant in contrarium adducta. Ad primum enim, de quo numer. 4. respondetur casum comprehendi sub dispositione Ord. dict. tit. 92. §. 1. & 2. dum loquitur de tempore nativitatis per verba geminata ex dictis à numer. 34. Jura autem, de quibus numer. 5. cum similibus procedunt solum, quando agitur de statu liberorum, an scilicet nascantur naturales, vel spurii, ut exprimit Imperator in l. nuper 11. Cod. de naturalib. liberis ibi: Et generaliter definimus, & quod super hujusmodi casibus variabatur, definitione certâ concludimus, ut semper in hujusmodi quæstionibus, in quibus de statu liberorum est dubitatio, non conceptionis, sed partus tempus inspiciatur; quanvis sine distinctione loquatur Guerreyr. tract. 2. de divis. lib. 1. cap. 3. numer. 1. & 3.

49 Ad secundum, de quo numer. 6. & 7. respondetur in jure nostro, & in terminis prædict. Ord. dict. tit. 92. expressum esse, quod attendatur tempus nativitatis per verba geminata, ut diximus à dict. numer. 34. Et quando solum probaretur per argumentum à contrario sensu, adhuc jura citata non probant attendendum fore tempus conceptionis quoad effectum successionis, sed solum quoad statum: ex quo dici non possent correctâ per argumentum à contrario.

50 Ad tertium, de quo numer. 8. respondetur primò civiles dispositiones, quæ in utero conceptos habent pro jam natis, procedere interpretativè, seu ex fictione, quia fingunt contra veritatem,

anticipando tempus nativitatis; ut probat text. in l. Qui in utero 7. ff. de statu homin. ibi: Ac si in rebus humanis esset. edocet Carvalh. in cap. Raynaldus de testam. 1. part. num. 471. Giurb. in consuetud. senat. Messan. cap. 1. Gloss. 4. part. 1. num. 73. & 74. & sequentib. & num. 119.

51 Quæ quidem fictio, quòd in utero conceptus pro nato habeatur, non habet locum, quando adversatur utilitati publicæ, prout in terminis, de quibus agimus: quia reipublicæ interest, ne succedat natus ex genitore nobili, ut diximus dubit. 18. per tot. ac per consequens, qui in utero est, non potest fingi natus cum præjudicio reipublicæ: Tiraquel. in l. Si unquam verbo suscepit liberos numer. 64. & 155. Cod. de revocand. donat. Valasc. 2. part. conf. 129. num. 16. Gam. decis. 153. num. 2. Giurb. supra num. 120.

52 Respondetur secundò, quòd, licet conceptus habeatur pro nato, inheret ex jure conditio, si nascatur: Pegat tom. 2. de majorat. cap. 9. numer. 383. & 399. ut diximus numer. 41.

Ex quo, cum pendente conditione jus non dicatur quæsitum, postea non potest acquiri per nativitatem, quando jam reipublicæ dicitur interessere quæsitum, ut supra diximus à numer. 42. & sequentib. ex quibus solvuntur, quæ in contrarium pro posthumo legitimo sequitur optime Giurb. in consuetud. Senatus Messan. cap. 1. Gloss. 4. part. 1. à numer. 79.

53 Respondetur tertio, quòd licet leges fingant in utero conceptos esse jam natos, suadente æquitate contra odium aliquorum jurium, ut bene ostendit Pegat tom. 2. de majorat. dict. cap. 9. numer. 267. cum Valasc. de jur. Emph. quæst. 50. numer. 6. & 2. part. conf. 148. numer. 8.

54 Tamen cuicumque æquitati, & etiam Ecclesiæ præfertur utilitas publica (quæ versatur in eo, quòd filii nobilis non succedant, ut diximus dubit. 18.) Oliva de for. Eccles. 2. part. quæst. 17.

17. num. 8. cum quo, & pluribus *Portug. 2. part. cap. 11. num. 29. § 3. part. cap. 39. num. 9.*

55 Ad quartum, de quo num. 9. respondetur intentum Legislatoris in prædictâ sanctione *diēt. §. 1.* etsi intendat in filiorum favorem, quatenus ipsi nascuntur ex genitore plebeo, potius ad favorem reipublicæ attendit, quando ex patre nobili nascuntur: in simili *Tirraquel. in l. Si unquam verbo susceperit liberos numer. 155. Cod. de revocand. donat.*

56 Ad quintum, de quo num. 10. respondetur, quod dum Legislator noster sanxit attendendum fore tempus nativitatis per verba geminata, licet exinde intelligatur sanxisse nunquam mortis tempus fore observandum, nunquam intelligitur ab exclusionem temporis mortis includere voluisse tempus conceptionis: quia, ad hoc ut non attendatur tempus conceptionis, inveniuntur rationes decidendi, de quibus supra à num. 35. ad hoc autem, ut mortis tempus non attendatur, vigent etiam rationes, de quibus *dub. seq.*

57 Ad sextum, de quo num. 12. respondetur dari maximam differentiam in nobilitate superveniente, quoad unum, & alterum casum: quando enim supervenit nobilitas post nativitatem, non potest præjudicare juri jam filiis natis quæsito, ut diximus num. 45. § seq. & dicemus *dub. sequent.*

Quando autem supervenit nobilitas post conceptionis tempus, ante nativitatem nullum considerari potest jus quæsitum, cui præjudicari possit, ex *diēt. à num. 40. cum sequent.* & consideratur utilitas publica, ex quâ non succeditur nobili genitori, ut diximus num. 38. § 39. & ex hac ratione differentie illiditur argumentum.

58 Ad septimum, de quo num. 14. § 15. respondetur, quod, etsi conceptus verè dicatur Creatura Dei, & puniatur, qui abortui causam dat, & ad alios effectus, tamen quoad successio-

nem, quæ dependet à nativitate, non potest dici verè filius, cui jus acquiratur ante completam nativitatis conditionem ex dictis à numer. 41. § sequent.

Et quanvis *JOANNES BAPTISTA* ante nativitatem vocatus fuisset filius ex illis verbis, *ET IPSA CONCEPIT FILIUM*, ex eo devotè credimus fuisse, quia Deus ante nativitatem *JOANNEM* fecit non solum filium, sed infantem: *EXULTAVIT INFANS IN UTERO*. A quo miraculo non licet argumentari; quia supra naturam est: *Themud. 1. part. decis. 25. num. 14. ex cap. Cum ex juncto de heret.*

59 Ad octavum, & nonum, de quibus num. 16. cum sequentibus, respondetur distinguendo per casus: quorum primus est, quando tempore nativitatis pater jam sit uxoratus: quo in casu, quoad statum filii non impedit qualitas patri superveniens, quominus filius nascatur naturalis, quia, cum sit quæstio statûs, attenditur tempus filio utilius: ex dictis num. 5. § 48.

60 Idem juris erit quoad successio- nem, quia qualitas uxorati superveniens patri non impedit successio- nem filii naturalis antea concepti, ut tenent DD. citati *diēt. num. 16. & probat Ord. diēt. tit. 92. in princip. versic. ibi: E se o pay for peam succederlheim, & viram à sua herança igualmente com os filhos legitimos.* Quæ quidem verba ita comprehendunt casum, in quo pater plebeus genuit naturalem conceptum, & postea legitimos in matrimonio, atque casum, quo habens naturalem jam natum postea uxorem ducendo procreavit legitimos, sicut etiam casum, quo habens legitimos, & mortuâ uxore, alios genuit naturales.

61 Ratio consistit in eo, quia non datur tertii præjudicium, nec reipublicæ interest hujusmodi filium naturalem patri successurum fore, nec ante ejus nativitatem aliquod reipublicæ jus quæsitum fuit

fuit per aliquam qualitatem supervenientem, quæ deviare faciat à jure naturali: sicut in casu supervenientis nobilitatis, in quo incipit interesse reipublicæ, cui Legislator noluit præjudicare; ex quo solvitur argumentum, de quo *dict. num. 16. & 17.*

62. Secundus casus est, quando tempore nativitatis filii jam pater est mortuus, & proximiores invadunt hæreditatem, quasi ex jure sibi quæsito: ac si non verificentur verba *Ord. dict. tit. 92. §. 1. ibi: Porque os filhos naturaes nam podem herdar abintestado seus pays, salvo se ao tempo, que nacerem, forem seus paes paes:* ubi videtur requiri existentia patris, ut filius succedat; aliàs datur locus proximioribus venientibus ab intestato: ex iis, quæ *Pegas tom. 2. de majoratib. cap. 9. num. 268. & 297. & 351. Valasc. cons. 129.*

63. In quo tamen contrarium est tenendum, quia, cum medio tempore inter conceptionem, & nativitatem non censeatur jus quæsitum reipublicæ, conceptus habetur pro nato, & illi reservantur jura, & impedit sequentem in gradu, & procedunt, quæ diximus à *numer. 18. cum sequentib.*

64. Tertius erit casus, si pater plebeus filium gignat, & ante nativitatem efficiatur nobilis, & deinde etiam ante nativitatem filii moriatur: in quo sine dubio ex eadem ratione decidendi tenendum est, quòd per acquisitionem nobilitatis reipublica acquisivit Civem, & pater nobilis jus instituendi, vel non instituendi posthumum: quòd quidem jus posthumus postea natus non tollit, quia non nascitur hæres propter jus mediò tempore quæsitum reipublicæ, ut patet ex dictis.

65. Quartus casus est, quando tempore nativitatis filii geniti à plebeo soluto jam pater est Clericus majoribus ordinibus insignitus: in quo, cum pater matrimonium contrahere non possit, filium nasci spurium, & non naturalem tenet *Thom. Vas alleg. 6. num. 39. ibi: Vel*

ab eo, qui tempore nativitatis sue sacros ordines habere reperitur, non erit hæres patris, cum nascatur in tempore, quo pater propter majores Ordines, quos habet, non possit contrahere matrimonium cum eâ muliere, ex qua eum procreavit, quia Ordo Sacer impedit.

66. Contrarium tamen sine dubio est verius, quia, licet Clericus in sacris non possit contrahere matrimonium, ut est veritas Catholica, ut dicit *Thom. Vas ibidem*, & ideo ejus filius non sit naturalis, tamen, si filium genuit tempore, quo erat solutus, & matrimonium contrahere poterat, filius conceptus est naturalis, & ideo naturalis nascitur, quanvis pater sit Clericus tempore nativitatis: siquidem quoad statum filii attendendum est tempus conceptionis, quòd in hoc casu est filio utilis: ex *jurib. & DD. citatis num. 4. & 48.*

67. Quoad successionem autem aliquid amplius dubitationis involvit casus iste; quia ex eo, quòd pater in sacris matrimonium contrahere nequit, filium insuccessibilem fore tenet *Thom. Vas dict. alleg. 6. dict. num. 39.*

68. Probat secundo, quia Legislator noster *dict. tit. 92. dict. §. 1.* solum fecit successibiles filios Clerici in minoribus constituti; ut patet ibi *versic. fin.* Ergo, si pater Ordines habeat Sacros, aliud juris erit dicendum, quasi per argumentum à contrario sensu: *Vas dict. numer. 39. in princip. ibi: dum autem Ord. de Clerico in minoribus locuta est, insertur, quòd filius susceptus à patre Clerico majoribus ordinibus insignito, &c.*

69. Probat tertio, quia tempore nativitatis pater reperitur nobilis per Ordines Sacros, & non plebeus; cum ad successionem filii sit necesse, quòd pater tempore nativitatis existat plebeus: *Thom. Vas dict. num. 39. in fine, ubi tenendū asserit, & videtur probare Ord. dict. tit. 92. dict. §. 1. ibi: Porq os filhos naturaes nam podem herdar abintestado seus pays, sal-*

*vo se ao tempo, que nascerem, forem seus
pays peaes, como ditto he.*

70 Contrarium tamen resolvendum est, imò, quòd filius genitus à patre plebeo, quanvis tempore nativitatis sit nobilis per Ordines Sacros, erit patri successibilis ex nostrâ, quam secuti sumus, ratione decidendi, quia, etsi pater per supervenientem Clericatum fiat nobilis, non acquirit eam nobilitatem, de qua sanxit Legislator hâc *Ord. dict. tit. 92.* quia reipublicæ non interest gubernari per Clericos, nec illi rempublicam gubernant, nec in illis interest reipublicæ bona indivisa conservari, in quo sistit omnimoda ratio decidendi, ex qua filius nobilis non succedit, ut diximus *dubit. 18.* Imò reipublicæ convenit Clericos bona non possidere: *Ord. lib. 2. tit. 18. §. 5. & sequenti.*

71 Confirmatur primò ex illis verbis *Ord. dict. §. 1. ibi: Salvo se ao tempo, que nascerem, forem seus pays peaes, como ditto he:* ex quibus bene infertur Legislatorem loqui de illis parentibus, qui sint Mechanici, & qui equites esse possint, & officiales, de quibus solùm supra proximè locutus fuerat *eodem §. 1.* ac perconsequens de sæcularibus, & non de Ecclesiasticis: verbum enim ibi, *como ditto he,* est taxativum, & restringit dispositionem ad superiora: *Portug. 2. part. cap. 18. num. 116. sentit Mend. lib. 3. cap. 11. num. 2. ad fin.*

72 Confirmatur secundò, quia iniqua esset dispositio, si excluderet in utero conceptos naturales à successione parentum ex superveniente Clericatu, quando nulla consideratur utilitas reipublicæ, & quâdo pro attendendo tempore conceptionis pugnant tot fundamenta, quot adduximus à *num. 4. cum seq.* quæ quidem corrigere voluisse Legislatorem credendum non est sine publica utilitate, quando in ipsa lege filiis favere intendit, ut fatetur is ipse *Thom. Vas dict. alleg. 6. numer. 17. cum Gam. decis. 167. ad fin. Cabed. decis. 100. num. 10.*

73 Nec obstant fundamenta, de quibus *Thom. Vas ubi supra.* Ad primum enim respondetur, quòd minùs concludenter arguit ab impedimento contrahendi matrimonium tempore nativitatis ad successionem filii, qui judicari debet naturalis, attendendo ad tempus conceptionis, ut diximus; quando in uxorato tempore nativitatis, qui etiam habet impedimentum contrahendi matrimonium, concedit Legislator filio successionem unà cum legitimis: ut diximus *num. 16. & 60.*

74 Ad secundum respondetur, quòd dispositio *Ord. dict. §. 1.* quoad Clericos in minoribus concepta est per verba negativa, ut patet *dict. vers. fin. ibi: E posto que o pay tenha Ordens menores, não será por isso havido por Cavaleiro:* ex quibus non potest deduci argumentum à contrario: *Barb. in loc. com. liter. A. num. 385. Almeyd. post excell. num. quin. alleg. 4. num. 11. in fin. cum Surd. decis. 185. num. 24.*

75 Eò vel maximè, quando datur specialis ratio, ex qua Legislator *dict. §. 1.* non expressit casum parentis in sacris constituti, & expressit genitoris Clerici in minoribus casum; quia in primo nulla versabatur ratio dubitandi, si enim filius nascebatur Sacerdotis, conceptus erat spurius insuccessibilis, de quo hac lege non agebatur; si conceptus erat naturalis, quanvis nasceretur filius Sacerdotis, attendendum erat tempus conceptionis filio utilius, per jura vulgaria, & nulla erat ratio dubitandi, sine qua leges non proferuntur: *Ægid. de jur. & privileg. honest. artic. 3. numer. 1. ver. sic. quare: & dicemus dub. 18. num. 39.*

76 At verò circa filium Clerici in minoribus, cum matrimonium contrahere possit, ut tenet ipse *Vas dict. alleg. 6. à num. 32. & rempublicam gubernare, si nobilitatem acquireret, per ea, quæ diximus dub. 18. dubium erat, an per ordines minores nobilitatem acquireret, de quo latius dub. 21. & tetigit ex hac*

R Ord.

Ord. Vas dict. alleg. 6. numer. 30. ac perconsequens, an in illo considerari debuisset illa utilitas publica, ex qua illius filii essent successibiles, necne? cui dubio occurrit Legislatores decernendo, quod Clerici in minoribus non acquirebant nobilitatem, saltem illam, ex qua resultaret interesse publicum, ad hoc, ut filii eorum insuccessibiles essent, ex dictis *dubit. 18.*

77 Ad tertium respondetur ex dictis, quia Legislatores noster *dict. §. 1.* non sanxit insuccessibiles filios natos ex nobili, nec nobilitatem expressit, quæ comprehendere possit Clericos, tanquam nobiles, imò solum expressit in *dict. §. 1.* equites, & equitare solitos, à quibus non valet argumentum ad Clericos, quavis equites militiæ Coelestis, quia in hoc casu datur illa diversa ratio, de qua supra *numer. 70.*

DUBITATIO XX.

An filius naturalis ex patre nobili succedat, quando tempore mortis patris jam nobilis non est?

Ad Ord. lib. 4. tit. 92.

§. 1. & 2.

SUMMARIUM

- 1 Nobilitas deperditur ex causis, de quibus remissivè.
- 2 Datur distinctio inter nobilitatem, quoad amissionem: remissivè.
- 3 Non est nobilis; ergo est plebeus: non valet consequentia:
- 4 Qualitas superveniens non officit juri quæsito: & *num. 5.*
- 6 Verba geminata aliquid amplius im-

portare censentur.

7 Successio debetur tempore mortis: & *num. 12.*

8 Utilitas publica magis urget.

10 Filii genitorum medium statum obtinentium non succedunt genitori.

11 Proponitur affirmativa sententia.

13 Inducitur *Ord. lib. 4. tit. 92. §. 2. in fin. ibi:* Assim como o deviam haver.

14 Interest reipublicæ nobiles conservari.

15 Filius solet esse imitator patris.

16 Regula est, quod filii naturales succedant.

17 Quia ita est de jure naturæ.

18 Datur discrimen inter supervenientiam nobilitatis, & ignobilitatis.

19 Filius natus jus acquirit.

20 Furi quæsito non solent Reges præjudicare.

21 Sine ratione non deviant Legislatores à jure naturali.

UT quæstio procedat, advertendum est, quod eam tractat *Carvalh. ad text. in cap. Raynaldus de testament. 1. part. à numer. 475.* in patre, qui nobilitatem amisit, & postea filios procreavit naturales: & nos hinc in fortioribus terminis, quando scilicet eos procreavit ante nobilitatem amissam, quam tamen postea deperdidit ex causis, de quibus idem *Carvalh. supra num. 480;* ubi refert novem casus *Ord. lib. 5. tit. 139. §. fin.*

2 In quibus terminis licet detur discrimen inter DD. quoad nobilitatem, an deperdatur, vel non, & distinguant, sequente *Carvalh. ubi proxime num. 477.* inter nobilitatem antiquam, quam non deperdit pater ex nobilibus progenitoribus descendens, & inter acquisitam à patre de novo, quæ facilius deperditur ex rationibus, de quibus *Carvalh. ibidem.*

3 Tamen quoad effectum successio-

nis,

nis, de qua agimus, non manet plebeus talis pater nobilitate privatus, quia non valet cōsequētia: *non est nobilis: ergo est plebeus*; & exinde, cūm plebeus non sit, illi fiunt naturales insuccessibiles: ita concludit *Carvalh. ubi supra numer. 478.*

4 Quod ulterius probatur secundo in nostris terminis, etiamsi pater, non adhuc deperdita nobilitate, procreavit filium, quia qualitas superveniens non officit juri jam quæsito in hac materia, ut probat *Ord. hoc tit. 92. §. 1.* ut dicebamus *dubit. 19. num. 60.*

5 Ergo, cūm respublica ex suo interesse jus acquireret tempore nativitatis, ut talis filius patri nobili non succederet ex *dict. dubit. 18. à num. 9. cum seq.* qualitas superveniens ignobilitatis non prodest tali filio, nec potest præjudicare dispositioni jam inductæ in utilitatem publicam.

6 Tertio, quia *Ord. dict. tit. 92. §. 1. & 2.* geminatis verbis jubet, ut attendatur tempus nativitatis: in quo insinuare videtur, ut non attendatur tempus mortis, quanvis in eo deferatur successio: verba enim geminata in lege amplius decidere voluisse, quàm sonant, intelliguntur: *Cabed. dec. 129. num. 3.* & diximus *dubit. 19. num. 35.*

7 Quarto, quia ipsa ratio decidendi consistens in utilitate publica, ut dicebamus *dubit. 18. num. 9.* postulabat, ut solum attendetur tempus mortis, quo defertur successio, & legitima debetur, ut dicemus infra *à numer. 12.* ad hoc scilicet, ut, si pater, qui esset plebeus tempore nativitatis, nobilis postea fuerit usque ad tempus mortis, non succederent illi naturales, sed imò in utilitatem reipublicæ legitimi tantum succederent.

8 Atqui contrarium omninò disponit *Ord. dict. tit. 92. §. 2.* ubi ad successionem jubet attendi tempus nativitatis filii, non obstante nobilitate subsecuta in tempore mortis; ut cum *Barbos. Cald. Molin. Pinheyr. & Carvalh.* exornat

Guerreyr. tract. 2. de divis. lib. 1. cap. 3. num. 54.

9 Ergo nunquam attendi debet tempus mortis, sed solum tempus nativitatis debet attendi, quod inducit omnem dispositionem: ac per consequens vera videtur negativa sententia, quòd scilicet filius naturalis non succedat patri, qui tempore mortis invenitur ignobilis, licet tempore nativitatis nobilis esset: & hanc negativam tenet cū *Gam. Pinheyr. Pegas. & Barbos.* novissimè post hæc scripta visus *Guerreyr. tract. 2. de divis. lib. 1. cap. 3. num. 48.*

10 Tandem, quia, cūm non valeat consequentia: *non est nobilis: ergo est plebeus*: imò talis pater nobilitate privatus retineat saltem ex nobilitate avitâ illum medium statum, qui datur inter nobiles, & plebeos, hoc sufficit, ut illi naturales filii non succedant; & ita concludit *Carvalh. ubi supra numer. 478. & 479.*

Affirmativa defenditur.

11 His tamen non obstantibus, hæsitabam, an potius sequenda esset affirmativa sententia, ut scilicet naturalis filius ex patre nobili illi succedat, si tempore mortis non invenitur nobilis, quia vel ante, vel post nativitatem nobilitatem deperdidit.

12 Primò, quia quoties agitur de successione parentum ab intestato, attendendū est tempus mortis: ex *Bart. & Bald. & Molin. de primogeniis lib. 3. cap. 2. à num. 16.* exornat *Cald. de nomin. quest. 12. num. fin.* Ergo filius nobilis genitoris, qui tempore mortis non invenitur nobilis, illi succedet ex hac *Ord.*

13 Secundò, quia *Ord. dict. tit. 92. §. 2. in fin.* ita ait ibi: *Assim como o deviam haver, se o pay fosse ainda peam ao tempo do seu falecimento*: quibus verbis insinuat Legislator, quòd succedit filius patris, qui tempore mortis plebeus invenitur, licet à parte antea nobilis fuisset: & quanvis *Ord.* ibi loquatur de ca-

fu, quo nobilitas supervenit post nati-
tatem, idem videtur decidere casu, de
quo agimus, quando scilicet non su-
pervenit, sed jam existebat: ex eo quia,
& probatur.

14 Tertiò ex eo, quòd tota ratio
decidendi, ex qua denegatur successio
naturalibus contra jus naturæ quoad pa-
rentes nobiles, consistit in utilitate rei-
publicæ, cui convenit nobilitates con-
servari, ut à nobilibus gubernetur: ut
diximus *dubit. 18. à numer. 9. cum se-*
quentibus.

15 Atqui tota hæc ratio cessat in
casu, de quo agimus, quia tempore, quo
defertur successio, jam nobilitas est de-
perdita, & cessat interesse reipublicæ,
quia non est quid in ejus utilitatem
conservetur, & minùs eam reget,
qui ex suo proprio regimine nobilita-
tem deperdidit, nec ejus filius, qui
patris imitator solet esse: ex *Gloss. in cap.*
Venerabilem 24. de elect. verbo progeni-
tores; cum aliis multa cumulans Valens.
tom. 2. conf. 163. num. 102.

16 Ergo à cessante ratione disposi-
tionis cessat dispositum, & manet talis
casus successionis in terminis juris natu-
ralis, & in regula successionis filiorum
naturalium, de qua *Ord. hoc tit. 92. §. 1.*
§. 2. & dicebamus dubit. 12.

Ad Contraria.

17 Neque obstant in contrarium
adducta, quia ad primum, suadens talem
patrem non esse plebeum, respondemus
nobilem non esse, ut bene comprobatur
Carvalh. ubi supra num. 475. & suffi-
cere ad intentum eum non esse nobilem
ex nostra ratione decidendi, quia tunc
cessat omninò utilitas reipublicæ, & illà
cessante, manet casus in terminis juris
naturalis, ex quo sunt filii successibiles,
ut diximus dict. dubit. 12. §. 13.

18 Ad secundum de qualitate su-
perveniente respondetur non parum da-
ri discriminis inter casum, quo super-

venit qualitas nobilitatis, & inter ca-
sum, quo ignobilitatis qualitas su-
pervenit.

19 Quia in primo casu, quando su-
pervenit nobilitas, ideo filio non nocet
ex *Ord. hoc tit. dict. §. 2.* quia filius,
quando nascitur, acquirit in vitâ quan-
dam spem succedendi talem, ut rectè
dicatur jus acquiri; ex veriori senten-
tia, quam hîc in favorem filiorum am-
plexus fuit Legislator, de qua Doctissi-
mus *Olea de cess. jur. tit. 3. quæst. 10.*
num. 13. ex optimis juribus, quæ refert,
& sequitur *senat. Maced. decis. 9. nu-*
mer. 15. sentit *Valasc. 1. part. conf.*
69. num. 8. & diximus dubit. 19. à num.
45. §. 46.

20 Cui juris quæsito noluit Legis-
lator noster in hac lege præjudicare,
quanvis opponeretur utilitas considerata
reipublicæ, quia agebat de favore filio-
rum: & perpendens ex una parte jus
quæsitum filiis, & instantia juris natu-
ralis, ut succederent, & ex alia utilitas
publica, ut non succederent patri jam
nobili, potiùs in favorem filiorum incli-
navit ex duplicata ratione; prima ex
vigore juris naturalis, secunda ex ar-
gumento juris quæsitum, cui non solent
Reges præjudicare; si fortè possent in
his terminis, ut optimè *Olea supra dict.*
quæst. 10. dict. numer. 13. cum plu-
ribus Portug. 2. part. cap. 11. num. 67.
§. 68.

21 In secundo vero casu, de quo
agimus hæc *dubit.* quando scilicet igno-
bilitas supervenit, cessat omninò ratio
decidendi, ex qua filius non succedit pa-
tri nobili; cessat enim utilitas reipublicæ,
ut supra dicebamus à *num. 14.* & manet
casus in propriis terminis juris naturalis
sine ratione persistente, quæ ab eo de-
viare suadeat; ut diximus *dubit. 13. nu-*
mer. 23. §. 24.

22 Nec dici potest, quòd respublica
aliquod jus acquisivit tempore nativita-
tis, quia, cum totum illius interesse con-
sistat in conservandâ nobilitate cum bo-
nis ex *dict. dubit. 18. num. 19. & 20. cum*
sequen-

dium 20. ff. de optione, vel electione legata: ibi in fine: Quoniam res continuo ejus fit, simul ac si dixerit eam sumere: cujus dispositio ad contractus extendi debere tetigit *Cald. lib. 1. forens. quæst. 1. num. 17.* & tenet latius de potest. elig. cap. 2. num. 8. & cap. 5. num. 5. ubi num. 1. edocet hanc Juris dispositionem secutum fuisse Legislatorem nostram in dict. §. 2. quanvis iterum difficultet cap. 6. num. 11.

5 Secundò probatur ex *Ord. dict. tit. 37. §. 1.* ubi expressè in Emphyteusi ejus nature, de qua ibi, transfertur ex nominatione dominium ad hæredes transitorium, & alienabile: & juris translatio, si vè traditio solum ibi requiritur ad inducendam irrevocabilitatem nominationis, quæ ex natura Emphyteusis erat revocabilis.

6 Unde, cum in terminis, de quibus agimus, & agit *Ord. dict. tit. 37. dict. §. 2.* nominatio non sit revocabilis ex natura rei, non est, cur requiratur traditio ad transferendum dominium, quando etiam non requiritur ad inducendam irrevocabilitatem: & quando quidquid Juris in uno casu, & §. disponit Legislator, disponit etiam in alio quoad translationem dominij, & irrevocabilitatem nominationis propter jus quæsitum nominato: pungit *Cald. de potest. elig. cap. 9. num. 4.* & valdè miratur num. 7.

7 Tertio probatur ex *Ord. dict. tit. 37. §. 2.* ibi: *Porque por a primeira he adquirido direyto ao nomeado [posto que della nam seja sabedor] the nam pode ja ser revogado:* per quam ita tenet *Cald. de potest. elig. cap. 9. numer. 4. & num. 13.* & passim illo tractatu, ut ibi fatetur.

8 Quarto probatur; quia primò acquirenti dominium transfertur per illam primam rei Emphyteuticæ traditionem: & per illum etiam, tanquam per procuratorem successurum omnibus acquiritur dominium sub conditione illa, si nominetur, quâ subsecutâ, & existenti, do-

minium dicitur translatum: *Insignis Barbof. in l. Divortio 8. 2. part. num. 21. & 22. ff. solut. matrim. & cum Gom. in l. 45. Taur. num. III. bene Pinbeyr. de Emphyt. disp. 8. sect. 6. num. 108. Cald. de potest. elig. cap. 6. à numer. 20. cum quo Val. & alijs prosequitur Pegas tom. 3. forens. cap. 28. num. 827. & num. 824. & sentit num. 775.*

9 Et ita in his terminis dicitur translatum dominium à domino concedente, ut impletâ prædictâ conditione, si nominabitur, perinde sit, ac si à principio illi fuisset dominium quæsitum, quia in contractibus ea est natura, & effectus conditionis impletæ, ut retrotrahatur: cū alijs *Portug. lib. 1. prælud. 2. num. 79. Almeyd. de excell. numer. quin. cap. 23. num. 28. sentit cum alijs Pegas tom. 1. forens. cap. 1. num. 55.*

10 Ex quibus, ni fallor, deducitur illud vulgare, tot esse concessionem, quot sunt personæ vocatæ: de quo *Cald. de potest. elig. cap. 2. num. 3. August. Barbof. in repertor. utriusq. jur. verbo Emphyteusis pag. 115. col. 2. cum eodem Cald. de Emphyt. cap. 32. numer. 47. & Bart.*

11 Quintò probatur; quia omnes communiter fatentur nominatum posse rei-vendicare Emphyteusim à quocumque possessore: *Cald. de potest. elig. cap. 6. num. 25. Pegas tom. 3. forens. cap. 28. à num. 774. cum sequent. & de maiorat. 1. part. cap. 5. numer. 45. Pinbeyr. de Emphyt. disp. 7. sect. 1. num. 11. & 12. Barbof. in l. Divortio 2. part. numer. 21. & 22. ff. solut. matrim.*

12 Ergò communiter fatentur nominatum habere dominium sine traditione; quia aliter rei-vendicare non posset; quia acturus rei-vendicatione debet habere dominium: *Ord. lib. 4. tit. 10. in princip. l. In rem ff. de rei-vendicat. Reynos. observat. 6. num. 6. Maced. decis. 53. num. 4. Portug. lib. 1. prælud. 2. §. 1. num. 133. prosequitur Pegas tom. 3. forens. cap. 22. numer. 10.*

13 sup

13 Suppositâ prædictâ affirmativâ, dum tenet dominium utile transferri in nominatum, etiam absentem, sine traditione, imò per solam nominationem in terminis *Ord. dict. tit. 37. dict. §. 2.* videamus consequentias, sive illationes, quæ ad praxim ex ea deducuntur; quarum

§. I.

14 **P**rima igitur illatio est, quòd si pater post primam nominationem poenitentia ductus, aliam faciat, & insimul Emphyteusim tradat secundo nominato, semper præferendus erit primò nominatus, quia illi fuit dominium translatum per solam primam nominationem, stante prædictâ affirmativâ sententiâ, & sic limitatur *text. in l. quoties ff. de rei-vendicat.* per quem præferri debuerat secundus contrahens, cui traditio facta fuit: prosequitur *Cald. de potest. elig. cap. 6. à num. 23. Reinos. observ. 19. num. 10. tetigit Pegas tom. 3. forens. cap. 28. num. 828. cum alijs.*

15 In quo admittimus etiam aliam correctionem: *text. in l. Traditionibus Cod. de pact. & Ord. lib. 4. tit. 7. in princip. & §. 2.* per quos dominium non transfertur sine traditione: & sine novâ, & speciali ratione, quam non vidimus, Juris correctionem admittere non debemus: vetante regulâ *text. in l. 2. ff. de noxalibus*, quam exornant *Gusman. de verit. jur. verit. 3. num. 27. & verit. II. num. 46. & 53. Aegid. in l. 1. Cod. de Sacros. Eccles. I. part. in initio num. 35. & dicemus infra num. 36.*

§. 2.

16 **S**ecunda illatio consistit in eo, quòd si filius nominatus, quanvis res sibi non fuisset tradita, illam hypothecet: vel cuicumque debito obliget, valebit ejus obligatio, tanquam à vero dominio facta, & tenebitur ejus successor debita persolvere: probat *Ord. dict. tit. 37. §. 1. in fin. junct. tit. 38. & ex text. in l. In re mandata Cod. mandat. concludit Cald. de potest. elig. cap. 9. num. 17. versic. verum pro contrariâ.*

17 Quod quidem, nemo est, qui non videat, quàm durum videatur; quia in ipsis terminis, de quibus *Cald.* loquitur, si filius nominatus præmoriatur, ejus pater, quin illi dicatur succedere, nec heredem esse in Emphyteusi, iterum dominus efficitur, & iterum nominat sine facto, sine institutione, sine dimissione filij nominati: imò solùm ex beneficio legali, de qua *Ord. dict. tit. 37. §. 5.* quod etiam verificatur in quocumque nominante, quin sit pater, nec heres sit.

18 Si ergo ex solo ipsius legis beneficio res Emphyteutica est restitutioni subjecta in casu præmature mortis nominati, quomodo valere potest quacumque obligatio, sive onus impositum ab ipso nominato? Quando in contrarium stat regula, quòd res aliena, seu restitutioni subjecta hypothecari nequit: *text. in l. cum ab eo Cod. de fidei-commiss. Pegas tom. 3. forens. cap. 28. numer. 182. & 183. Cardoz. in praxi verbo Res num. 24. ex Bart. communiter approbato Carleval de judic. tit. 3. disp. 35 num. 47.*

§. 3.

Tertia illatio est, quod si in nominatum transit dominium ex tempore nominationis, hoc dominium debet transire ad hæredes nominati quanvis prius quam nominans, moriatur: ea enim est natura translationis domini, ut sit perpetua: ex l. *Qui sic ubi Bart. ff. de solut. Cald. de potest. elig. cap. 2. num. 34. § cap. 4. numer. 16. Reynof. observ. 6. num. 8. § 15.* quod etiam probatur ex *Ord. dict. tit. 37. §. 1.* ubi, quia dominium transfertur, perpetuò dicitur translatum, cum nominatus vendere, & transferre possit: tenet etiam *Pinheyr. de Emphyt. disp. 1. sect. 1. num. 5.*

20 Quæ quidem illatio, etsi concludenter deducatur ex propositâ affirmativâ sententiâ, falsissima est, quia, si nominatus prius moriatur, non transit dominium ad hæredes, sed revertitur ad nominantem: ex *Ord. dict. tit. 37. dict. §. 5.* ergo, cum illatio sit ita falsa, ut legi expressæ adversetur, falsum videtur antecedens, ex quo sequitur dominium scilicet transferri ex solâ nominatione: *L. apud antiquos Cod. de furtif. l. 2. §. Mutui datio, ubi gloss. ff. si cert. pet.*

§. 4.

21 **Q**uarta illatio est, quod si dominium transit in nominatum, recte sequitur, quod rei-vendicare possit Emphyteusum ab ipso nominante non tradente: regulare enim est dominum rei-vendicare posse ab illo, qui detinet possessionem: *L. in rem ff. de rei-vendicat. Gabr. Pereyr. decis. 25. num. 16. Themud. 1. part. decis. 76. num. 6. latè Pegas tom. 3. forens. cap. 22. à num. 10. cum sequentib.*

22 Sed consequens videtur suspectum, quia non vidimus nominatum rei-vendicantem ab ipso nominante, nec hoc ausus est asserere is ipse *Cald. de potest. elig. cap. 6. num. 25.* dum ibi tribuit nominato potestatem rei-vendicandi à quocumque possessore; quod quidem debet intelligi, postquam vita nominantis finiatur, ut dicemus infra *num. 58. § sequent. § num. 82.*

23 Ergò etiam suspectum videtur antecedens, dum asserit ex solâ nominatione dominium utile transferri: *L. Illud ff. acquir. hæred. l. 2. ff. si cert. pet. diximus supra num. 20.*

§. 5.

24 **Q**uinta illatio est, quod cum prædicta sententia asserat dominium utile per solam nominationem transferri, utique etiam ipsi nominato pertinebunt omnes fructus ex tempore nominationis: sequuntur enim dominium: *Sous. de Maced. decis. 27. num. 4. § decis. 29. num. 24. Portug. 3. part. cap. 12. num. 4. § 5. § cap. 35. numer. 10. § cap. 43. numer. 65.*

25 Sed nunquam legimus, vidimus, nec audivimus nominatū fructus petere à nominante, neq̄ nominatē aliquē reservare sibi fructus: nisi in casu, quo nominat, & simul tradit; requiritur enim traditio, ut fructus acquirantur, & de eo disputari possit: *Cald. de potest. elig. cap. 4. numer. 26. ad fin. ergo &c.*

§. 6.

26 **S**exta illatio est, quod si dominium transfertur ex solâ nominatione, & perconsequens fructus pertinent nominato, ut proxima asserbat illatio, benè sequitur, quòd in his terminis per solam nominationem, ex quâ dominium transfertur, & pater nominando fructus dimittit, verificatur communis ratio decidendi, quæ consistit in dimissione fructus, quâ fundatur *Ord. lib. 4. tit. 97. §. 22.* ut dicebamus *dubitat. 32. num. 5.*

27 Ac perconsequens, cum verificetur communis ratio decidendi in dimissione fructus, verificatur ejus dispositio; & idè filius nominatus ex solâ nominatione, per quam consequitur fructus, tenetur conferre Emphyteusim in forma *Ord. dict. tit. 97. §. 22.* ut dicebamus *dict. dubitat. 32. à. num. 6. cum sequentib.*

28 Quod si ita est, & ad prædictum effectum sufficit nominatio, quatenus transfert dominium, & fructus acquisitionem, omninò superflua manent verba *Ord. dict. tit. 97. dict. §. 22.* ibi: *O der:* cum sufficiat ad intentum ex propositâ affirmativâ sententiâ verbum ibi: *O nomear.*

29 Si enim ex solâ nominatione dominium transfertur, & consequenter fructus acquiruntur, ut affirmat sententia, de qua agimus, superfluè *Ord. dict. §. 22.* ulterius requirit traditionem per verba ibi: *O der,* ad fructus acquisitionem, in quo sistit communis ratio decidendi: ut diximus *dict. dub. 32. à numer. 5. cum sequent.*

30 Si autem recurramus ad nostram, quam diximus, & duximus veriore, decidendi rationem *dict. dubit. 32. à numer. 36.* asserendo consistere in possibilitate vendendi, quam pater habet: idem antimoniè invenies, cum attendas ex translatione dominij, quam fatetur hæc affirmativa sententia per solam no-

minationem fieri, etiam denegari patri nominanti possibilitatem vendendi, dum per solam nominationem dominium transtulit, quòd amplius vendere nequit. Et perconsequens etiam stante nostrâ veriori ratione decidendi, de qua ibi, semper superflua manent prædicta verba *Ord. ibi: O der:* est enim superflua traditio, quando in omni eventu, & per omnem rationem decidendi sufficit sola nominatio.

31 Si tandem recurras ad distinctionem concessionis Emphyteuticæ, acsi velis asserere idè in terminis *Ord. dict. tit. 97. §. 22.* infimul cum nominatione requiri traditionem, quia concessio intelligi debet facta cum mentione mortis in forma *Ord. dict. tit. 37. in principio,* ne admittamus legum correctionem: divinabis sanè, quia in dicta lege *dict. §. 22.* nullum adest verbum, ex quo possis sine divinatione distinguere inter casum concessionis ad nominandum tempore mortis, & inter casum simplicem sine ulla mortis mentione: imò utrumque casum comprehendisse videtur Legislator ibi: *Eos dittos compradores em sua vida, ou por seu falecimento nomeam: & versic. querendo ibi: E em sua vida o der &c.*

32 Ex quibus patet, quòd in quacunque interpretatione, & in quacunque ratione decidendi, quam velis amplecti ad *Ord. dict. §. 22.* semper invenies superflua verba ibi: *O der,* quæ traditionem important, si admittas hanc affirmativam sententiam decidentem ex solâ nominatione dominium transferri, quia tunc est superflua traditio, seu superfluum est *Ord.* requirere traditionem infimul cum nominatione.

33 Unde labefactari videtur affirmativa sententia, dum tenet ex solâ nominatione dominium transferri, quando ex ea sequitur superfluitas verborum in aliqua lege, quæ nunquam admittenda erit: *L. Tunc cogendum §. Sabinus ff. de procurat. Phæb. decis. 31. num. 9. Portug. 2. part. cap. 29. num. 21. §. 22. Funda-*

*Fundatur sententia
negativa.*

34 Vides igitur, benigne Lector, quam in foro utiles esse possunt illationes, quæ ex hac dubitatione inferuntur: & vides quam hucusque traditis adversantur: & ex dictis nec inficiaberis dubitationem melius resolvere, nec me, qui contrariam amplector sententiam, & audaciter teneo contrarium in omnibus, & per omnia, sine majori fundamento increpabis; quod, ni fallor, ultra prædictas Juris nostri antimonias, probo ulterius ex sequentibus.

35 Primò, quia firma est regula Juris civilis, quòd in contractibus non acquiritur, sive non transfertur dominium sine traditione rei: juxta *text. in l. Traditionibus Cod. de pactis Ord. lib. 4. tit. 7. in princip. §. 2. in terminis Reynof. observ. 19. num. 8. §. 9. §. 17. Pegas tom. 3. forens. cap. 28. num. 284. & in terminis num. 775. ubi latè.*

36 A quâ regulâ deviasse Legislatorem nostrum sine speciali ratione, quam non invenimus, credendum non est, nec Jus commune ita correxisse facilius asserendum: in terminis *Pinbeyr. de Emphyt. disp. 6. sect. 4. num. 60. in fine ibi: Sed opus est traditione: & num. 61. in fin. ibi: Nec credendum est voluisse Legislatorem à Jure communi recedere, illudque corrigere; quod quidem regulare est: ex text. in l. 2. ff. de noxalibus Valens. cons. 23. num. 69. Egid. in l. 1. Cod. de Sacros. Eccles. 1. part. in initio num. 18. & de jur. hon. artic. 13. num. 30. & diximus supra num. 15.*

37 Probat, secundò ex ipsâ serie *Ord. dict. tit. 37. quia in §. 1. ubi datur traditio, dominium transfertur alienabile, ac per consequens ad hæredes transmittibile: in §. verò 2. quia non datur traditio, sed sola nominatio, idè non acquiritur dominium alienabile,*

quod *lex dict. §. 2. non exprimit, sicut expresserat in §. 1. nec dominium ulterius acquiritur transmittibile, quia imò manet apud nominantem, ut benè probat Ord. dict. tit. 37. §. 5. in qua, si dominium censeretur translatum, utique ad hæredes nominati transfret: Cald. de potest. elig. cap. 9. num. 3. §. 4.*

38 Tertio probatur, quia, si per solam nominationem dominium transferretur sine traditione, esset quid speciale contra jus, & esset dispositum ex vi ipsius legis, quæ ita voluit dominium transire, & acquiri sine traditione, ut satis oppressus divinare voluit *Cald. de potest. elig. cap. 6. numer. 18.*

39 Et cum, mortuo nominato, reverteretur ipsum dominium ad nominantem ex vi *Ord. dict. §. 5. qui dum nominare iterum potest, etiam vendere posse fatendum est, ac per consequens dominium habere, necessariò etiam fatendum est ex beneficio ipsius legis revertere, & acquiri dominium nominanti, qui illud transtulerat; quod esset aliud speciale, seu esset quidem elegans ludus pilæ: specialia autem duo admitti non debent: ex text. in l. 1. Cod. de dot. promiss. Flor. var. quest. 23. num. 13. §. 54. §. 60. Barbos. 3. part. l. 1. num. 12. §. 45. ff. solut. Pinbeyr. de Emphyt. disp. 1. sect. 2. num. 27. & diximus dubitat. 29. num. 34. §. dubitat. 31. numer. 37. §. dubitat. 39. numer. 16.*

40 Quarto probatur ex ipsâ *Ord. dict. tit. 37. §. 5. ibi: Outro si quando, o que tẽ poder para nomear, nomear hãa pessoa simplesmente sem traspasar outro direito nella: ubi Legislator apertè loquitur de nominatione sine traditione; & apertè negat dominium translatum, dum denegat ad hæredes nominati transiturum, imò supponit apud nominantem, dum illi permittit in illo casu secundam nominationem, quæ est effectus dominij utilis.*

41 Quòd autem Legislator in prædictis verbis loquatur de solâ nominatione

tione sine traditione non solum patet ex eo, quod jam in dicta lege locutus fuerat de nominatione simul cum traditione; sed etiam, quia quid importat nominatio simplex, de qua loquitur, nisi nominationem sine traditione, seu translationem fictam, vel veram? Quidve importat nominatio sine translatione alterius Juris, nisi nominationem sine utilis dominij translatione? Nullum enim alterum Jus habet nominans, quod transferre possit, nisi utile dominium, quod habet: quanvis verba ibi: *Outro direito*, intelligat de potestate nominandi *Cald. dict. cap. 9. num. 9. § 10.* & quanvis verba ibi: *Simplesmente*, fateatur non intelligere *dict. cap. 9. numer. 13.*

42 Ergo, dum Legislator ibi loquitur de nominatione simplici sine traditione (quæ solum posset facere nominationem duplicem) & negat dominium transiturum ad hæredes; imò fatetur apud nominantem remansisse, qui ideò nominare iterum potest, apertè probat dominium per simplicem nominationem sine traditione translatum non fuisse.

43 Quod ulterius probatur, & sanè demonstrant verba sequentia ibi: *Pois o nomeado morreo primeiro, que ouvesse effeito a nomeaçam.* Ergo, si nominatio in his terminis effectum non produxit, utique dominium non transtulit nominatio, quia, si dominium transferret, effectum produceret: sicut produxit in terminis §. 1. ubi quanvis nominatus præmoriatur, ad hæredes dominium transferret ex eò, quod nominatio effectum produxit, dum per traditionem dominium transtulit, quod vendere potest nominatus, ut patet ibi.

44 Quæ quidem intelligentia confirmatur, quia, si in terminis *dict. §. 5.* traditio etiam interveniret, quanvis ficta per clausulam constituti, utique dominium transferretur ad hæredes nominati præmortui, & non posset nominans iterum nominare: fatetur *Cald. de*

potest. elig. cap. 9. numer. 11. § 12.

45 Ergo, cum contrarium decidit Legislator in *dict. §. 5.* nempe nominantem iterum nominare posse, & per consequens dominium ad hæredes non transmitti nominati, bene insinuat dominium remansisse apud simpliciter nominantem sine traditione, & sine traditione non fuisse translatum per solam nominationem, ut contendimus.

46 Quintò probatur hæc negativa sententia, quam sequimur *ex Ord. lib. 4. dict. tit. 97. dict. §. 22.* ubi ad effectum collationis inducendæ requirit Legislator translationem dominij: vel sit ex illa ratione decidendi, de qua *dubitat. 32. num. 5.* quia pater dimittit fructus cum dominio; vel ex illâ, quam diximus veriore ibi à *num. 36.* quia scilicet pater per dimissionem dominij aufert à se possibilitatem vendendi: in quâcunque enim ratione decidendi semper fatendum est Legislatorem ibi requirere dominij translationem.

47 Cum ergo Legislator ad prædictum effectum, & translationem dominij requirat expressè ibi insimul nominationem, & insimul traditionem per verba conjunctiva, ut patet ibi, & diximus *dubitat. 33. numer. 32.* satis insinuat ad transferendum dominium omninò requiri traditionem, & solam nominationem non sufficere.

48 Probatur tandem hæc negativa sententia ex alijs fundamentis, quæ potius pertinent ad respondendum contrarijs, quæ ideò ad eum locum ex consultò reservamus, ut in ordine scribendi consulit, & sequitur *Surd. consil. 17. num. 17. in fin. Molin. de Gusman. de verit. jur. verit. 4. num. 33.*

49 Et hanc negativam sine aliqua disputatione tenet, & sequitur *Cald. reprobato Pinhey. de Emphyt. disp. 6. sect. 4. num. 61. & num. 62. inducens Ord. lib. 4. tit. 37. dict. §. 5.*

Ad con-

Ad contraria.

50 Retentâ igitur negativâ sententiâ, quæ verior videtur, non obstant in contrarium adducta. Ad primum enim deductum ex *text. in l. Apud Aufidium, de quo supra num. 4.* respondetur procedere in ultimis voluntatibus, & non in dispositione per contractum, qualis Emphyteutica, in qua requiritur traditio ad transferendum dominium: ex regula *text. in l. Traditionibus Cod. de pact. edocet Cald. de potest. elig. cap. 5. numer. 2.* regulare dicit *Barbos. in l. Divortio 8. in princip. 2. part. num. 18. § 21.*

51 Sed quia is ipse *Cald. dict. cap. 5. num. 5. & cap. 2. num. 8.* edocet etiam extendendam prædictam dispositionem *text. in dict. l. Apud Aufidium* ad contractus, ut, electione factâ, transeat dominium ipso Jure sine traditione, & hujus assertionis rationem quoad Emphyteusim non referat, in eo consisti arbitramur, quòd quemadmodum in legato, impletâ conditione electionis, ipso Jure transit dominium in legatarium, quasi illi fuisset quæsitum à tempore testamenti: *Cald. dict. cap. 5. num. 1.* qui quidem est effectus impletæ conditionis ex D.D. de quibus *suprà numer. 9.*

52 Ita similiter in contractu Emphyteutico, quia, cum dominus concedit primò acquirenti dominium sibi, & cuicumque successorum eâ conditione tacitâ, *si nominabitur*, ut diximus *suprà num. 8.* perindè similiter, eâ impletâ, & nominatione subsequuta, transit dominium in nominatum, tanquam cessante, seu impletâ conditione, ex quo retrahitur dispositio, & reducitur casus ad statum temporis, in quo prima profluit dispositio: ex dictis *suprà dict. num. 9.*

53 Undè in omnibus, & per omnia similis est casus *in dict. l. Apud Aufidium casui*, de quo agimus; hoc est, similis

est casus legati casui Emphyteusis ad effectum scilicet translationis dominij, electione secutâ, vel conditione impletâ, quia legatum, electione factâ, ipso Jure transit in legatarium, quia cessat impedimentum electionis, quod solùm dominij translationem impediabat; & Emphyteusis similiter dominium transire debet, quia cessat impedimentum nominationis, tanquam conditio, sub quâ à domino concessum fuit; ac per consequens nulla versatur differentia inter legatum, & Emphyteusim quoad effectum translationis dominij; ut asserit *Cald. locis citatis.*

54 Cùm ergò quoad intentum non detur differentia inter ultimas voluntates, & contractus, imò sit casus similis, benè procedit argumentum *dict. l. Apud Aufidium* ad translationem dominij sine traditione; & est inconcludens responsio asserere, quod procedit in ultimis voluntatibus, ut parum sibi constans respondisse videtur *Cald. de potest. elig. dict. cap. 5. dict. num. 2.*

55 Melius igitur respondendum arbitror, quòd differentia consistit, ut non procedat argumentum de legato ad Emphyteusim quoad translationem dominij, de qua agimus, in eo, quòd in *dict. l. Apud Aufidium*, & in legato, de quo ibi unica erat conditio suspensiva, nempe, si elegerit, quâ impletâ, transit dominium, quia cessat impedimentum: agnoscit *Cald. dict. cap. 5. num. 1. § numer. 3.*

56 At verò in contractu Emphyteutico plures tacitæ conditiones interveniunt ex ipsa natura rei, sive ex naturâ contractus; prima illa est, *si nominabitur*: *Pinbeyr. disp. 5. sect. 3. num. 61. Cald. de potest. elig. cap. 6. num. 20. § 21.* quod in his Regnis extollitur etiam in simplici concessione, in qua semper intelligitur prædicta conditio, *si nominabitur*: *Pinbeyr. dict. num. 61. ad fin. junctis ijs, quæ sect. 2. num. 27. versic. Adverto. Et diximus dubitat. 23. numer. 9. & dubitat. 24. numer. 15.*

ERRATA TUM EX ORIGINALI, TUM EX TYPOGRAPHIA.

Dubit.	Pag.	Num.	Lin.	Errata	Corrigenda
44.	139.	27.	5.	secundaria	secundario
44.	141.	41.	3.	ordinaria & adhuc	ordinariæ, adhuc
45.	148.	8.	4.	reddi	reddit
45.	153.	51.	3.	premagtice	pragmatici
47.	166.	38.	3.	mendacij conventus	mendacij : ergo cum in casu mendacij
48.	170.	1.	3.	necessarium	necessariam
48.	177.	64.	5.	summarie	summaria
48.	178.	71.	7.	juris	juri
49.	185.	25.	2.	summaria	summariam
49.	187.	45.	6.	in ipsius	in ipsius
49.	189.	61.	2.	in dict. lib. I.	in dict. l. I.
49.	189.	61.	5.	dominium	dominum
50.	191.	3.	1.	affirmativa	affirmativam
50.	192.	11.	pen.	transcripti	transcripti
50.	198.	57.	3.	fundatum	fundatur
50.	198.	61.	6.	inter loquedo	inter loquendo
50.	198.	62.	4.	has &	& has
50.	198.	62.	7.	sive altiorem	que altiorem
50.	199.	66.	4.	principali	principalis
51.	201.	9.	6.	impediit	impediet
51.	201.	14.	3.	rejiciatur	rejecitur
51.	207.	60.	4.	quia in ijs omnis	in ijs cessat omnis
52.	210.	10.	1.	debet	deberet
52.	213.	33.	3.	agi	agit
53.	219.	9.	4.	clericus	clericum
53.	221.	29.	3.	maior	minor
53.	222.	38.	3.	Bald.	Balb.
53.	223.	46.	3.	in duret	in ea duret
53.	226.	67.	2.	petet	petat

